

EN BASUN SOM

LAGER EN UKLAR LYD

 Takk skal du ha, broder Demos. Det er et stort privilegium å være her i denne kristne forsamlingen i kveld, her nede i denne iskalde regionen. Og jeg ringte hjem for en stund siden, og det er omtrent tjue grader varmere, langt der oppe i nord, enn det er her nede. Jeg må ha tatt det med meg. Jeg skal skynde meg ut og dra tilbake igjen, ganske raskt. Alle plantene fryser. Hva synes du om det, Creechy? Det er en . . . [Broderen sier: “Det er kaldt.”—Red.] Det er det absolutt.

² Og så glad for å få møte denne fine pastoren, i kveld, og å se dere alle. Jeg har bare vært her en liten stund. Jeg kom opp fra Tucson, der jeg måtte dra i dag. Kjørte ned i går kveld, og kom hjem rundt halv tre i morges, nede i Tucson. Og så var jeg våken hele dagen, der nede. Og dro bare for en liten stund . . . Vel, jeg kom hit, har bare vært her omtrent en og en halv time, antar jeg, noe sånt, her oppe. Så jeg har ikke fått så mye søvn. Men jeg vil prøve å ikke sovne her. Men vi er—vi er glade for å være her.

³ Denne lille gutten lekte med disse mikrofonene her. Jeg satte meg ned bak der, på . . . en av de små barnesetene. Liten gutt kom, så veldig rart på meg. Jeg sa: “Alle oss barna kan sitte sammen, kan vi ikke?” Nå, men jeg elsker virkelig de små.

⁴ Og det er, åh, det er veldig fint å være her i kveld, og å ha denne fine forsamlingen av mennesker som står rundt. Og nå regner jeg med at broder Williams har fortalt dere alt om, og broder Rose her, om det kommende stevnet. Jeg antar at dere er godt kjent med det. Skal være på Ramada, veldig snart, Business Men’s Convention. Og vi forventer en herlig tid der. Broder Velmer Gardner, en fantastisk, kraftfull taler; og andre forkynnere, Oral Roberts og mange, vil være der. Og vi forventer en herlig tid i Herren.

⁵ Jeg håper at vi en av disse gangene, kan ha et helbredelsesmøte på det stedet. Hm-hmh. Jeg vil gjerne få tak i broder Oral, og vi kommer sammen. Ja, sir. Ville ikke det være fint? Det ville være en—en veldig god start på det, ikke sant? Et helbredelsesmøte nede i Ramada, det ville vært fint. Vi . . . Så vi kan gjøre det, vet du. Det kan være at Herren gir oss det, å ha et helbredelsesmøte. Så vi vil . . . Går rundt nå, fra menighet til menighet, for å prøve å spre de gode nyhetene, og å stå sammen med hverandre, og ha fellesskap i alle de forskjellige menighetene. Det er det vi tror på, at vi er ett, i Kristus.

⁶ Jeg snakket med en lege her om dagen. Jeg planlegger å reise til utlandet, og du må ha en legeundersøkelse. Så jeg var inne for en undersøkelse. Og han satte meg mot en av disse bølgene . . . Jeg . . . Ikke spør meg hva det er. Og han fant noe merkelig. Og han kom tilbake og kunne ikke finne ut av det, og han rådførte seg med flere leger, og han kunne bare ikke forstå det. Han sa: “Jeg har aldri sett det før.” Og så viste han meg bildet av det, hvordan vanligvis det bevisste, og du har en underbevissthet, og de er langt fra hverandre. Men han la merke til hos meg, at de to var sammen. Sa: “Du er en virkelig underlig kar.”

Jeg sa: “Jeg har alltid visst det. Alle gjør det.”

⁷ Sa: “Vi har aldri sett det før.” Så begynte han å fortelle meg om det.

⁸ Jeg sa: “Vel,” sa jeg, “du vet, jeg antar den gode Herren, når Han lager oss, så gjør Han oss bare litt forskjellige. Vi ser ikke ut som hverandre, og noen ganger oppfører vi oss ikke engang som hverandre. Men—men Han gjør det på Sin . . . Sin Egne måte å gjøre det på. Vi går bare inn i den store støpemaskinen, og om vi bare sitter stille, vil Han forme oss slik Han vil at vi skal være.”

⁹ Og jeg—jeg vet at ingen ønsker å være noe annet enn den man er. Det eneste vi alle kan ønske oss . . . Etter at vi er blitt frelst og blitt Guds barn, er det eneste vi ønsker, å vandre litt nærmere hver dag. Det er det vi lengter etter, etter det herlige fellesskapet. Så fantastisk det er! Har du noen gang stoppet opp og tenkt på hva vi skulle gjort om vi ikke hadde det? Hva—hva . . . Hvis det store håpet ikke hvilte i oss, hva ville vi gjort?

¹⁰ Jeg sa, i en av menighetene, må jeg . . . Først ett sted, så et annet, og rundt om i landet kommer jeg med en bemerkning i blant, tror at jeg kan gjenta den i samme menighet. Men jeg skulle ut av bygningen der jeg på en måte hadde gått sterkt ut mot, at disse menneskene i dag driver med denne nye dansen de har, som de kaller twist eller noe. Og jeg sa: “Jeg skjønner ganske enkelt ikke, hvorfor i all verden folk vil valse rundt med beina og—og oppføre seg slik.”

¹¹ Så var det en kar, rundt tjueseks, tjuesju år gammel, som møtte meg bak, han sa: “Vent et øyeblikk, Mr. Branham.”

Jeg sa: “Ja, sir?”

Han sa: “Du vet, du forstår bare ikke.”

Jeg sa: “Jeg håper jeg aldri gjør det.”

¹² Så sa han: “Du skjønner”, sa han, “jeg kan se poenget ditt.” Sa: “Du er en mann på femti år. Men hvis du var på min alder, ville det vært annerledes.”

¹³ Jeg sa: “Vent litt.” Jeg sa: “Jeg forkynte Evangeliet da jeg var ti år yngre enn deg. Jeg tror fortsatt på det samme Evangeliet. Jeg fant noe som erstatter det, og det er mer glede ved å tjene Herren,

enn alle tingene som djevelen kunne frembringe noe sted.” Det er en . . . Det gir en tilfredsstillelse.

¹⁴ Du vet, David sa, en gang: “Som hjorten tørster etter rennende vann, tørster min sjel etter deg, Å Gud.”

¹⁵ Og hvis du noen gang har sett en av disse små skapningene, når den er—den er blitt skadet; kanskje hundene har fått tak i den, og rykket en stor bit ut av dens side, eller noe. Den blør. Og han, hunden kan følge sporet dens. Han er ikke som et menneske. Og han kan jakte på hjorten enten den blør eller ikke. Og så den eneste måten . . . Hvis hjorten blør, den eneste måten den noen gang kan overleve på, er å komme dit hvor det er vann. Og hvis den kan komme dit hvor det er vann, vil den drikke av vannet. Det vil stoppe blødningen, og—og den kan komme seg unna. Den er ganske smart.

¹⁶ Men nå kan du forestille deg at du ser en av de små skapningen bli såret og blør, og hvordan det lille hodet dens er løftet, og den vil bruke alle sansene den har, for å spore opp hvor vannet er, med nesen. Den må bare finne vannet, eller omkomme. Og nå er det bare et spørsmål om liv og død for den. Den, med all—all—all luktesansen den har, prøver den, lengter. Den må finne det.

¹⁷ Nå, det er slik vi burde tørste etter Gud. Skjønner? “Som hjorten tørster etter rennende vann, tørster min sjel etter deg, Gud.” Å være gjemt bort med Ham et sted, er mitt hjertes lengsel. Og jeg håper det er lengselen til alle som er her inne i kveld.

¹⁸ Og nå, kveld etter kveld, og jeg liker å se dette. Ansikter du ser på ett sted, du ser dem på et annet. Jeg—jeg liker det. Du viser fellesskapet ditt og uttrykker hva vi er her for.

¹⁹ Og, åh, jeg vil virkelig gjerne se en gammeldags vekkelse i Phoenix. Åh, du! Det ordet *Phoenix* har begeistret meg siden første gang jeg leste det, om det: Phoenix, Arizona. Vel, da jeg var liten, tenkte jeg: “Hvis jeg noen gang kunne komme til det stedet! Hvis jeg noen gang kunne komme dit, til Phoenix!” Og når jeg ser det nå, og når vi er her, oppdager vi at det er oppslukt i syndens dyp, som alle de andre stedene, turister strømmer inn; og drikker, fester, umoral, alt mulig.

²⁰ Men likevel, midt i alt dette, finner du noen ekte juveler som Gud har rystet fram her fra denne ørkenen, som skinner i kronen til Guds herlige folk. Og det er derfor jeg er her, i kveld, for å forene meg sammen med dere brødre og dere søstre, for å prøve å la Herren Jesu Lys skinne for andre, slik at de også kan bli funnet, i dette store kaoset. Og mange av dem er der ute ennå. Det er jeg overbevist om. Det er fremdeles flere som skal inn, og vi må gjøre alt vi kan for å få dem dit, og leve et liv som reflekterer Kristus.

²¹ Nå, like før vi leser en liten tekst fra Skriften . . . Jeg kom hjem så sent, at jeg skriblet ned noen notater, på omtrent fem

minutter. Og den føderale inntektsskatteavdelingen har nettopp sendt meg noen erklæringer, jeg måtte komme umiddelbart, og det måtte være poststempelen, tror jeg, kanskje allerede i dag. Og derfor måtte jeg komme meg på postkontoret. Og da jeg kom tilbake, sa Billy: "Du bør skynde deg." Og så her . . .

²² Jeg har gått runder etter runder, runder, med disse karene. Du, åh, du store! De snakker om rettferdighet i tinghusets dører. Jeg lurer på hvor den er. Ja. Jeg har aldri sett noe slikt. Og de ville at jeg skulle betale inntektsskatt på hver sjekk som hadde blitt gitt meg de siste femti årene, for å betale ned kampanjens gjeld, med forsinkelsesgebyrer på det, ser du, tre hundre og femtifem tusen dollar.

²³ Jeg sa: "Bare skyt meg." Hvordan i all verden skal jeg klare det? Jeg sa: "Jeg har knapt over femtifem cent." Jeg sa: "Hvordan i all verden skal jeg klare det?" Og de har holdt meg under lupen i fem år.

²⁴ Så folk gir bidrag. Som når vi har en kampanje, og—og folk, de vet bare at jeg heter William Branham, de skriver bare ut en sjekk for utgiftene. Forkynnerne tar seg av det. Jeg har aldri tatt en kollekt i mitt liv. Og så får de . . . får jeg en—en lønn fra menigheten min, hundre dollar i uken.

²⁵ Og denne offergaven . . . Men alle sammen, ser du, som gir et bidrag . . . Og neste morgen, kommer den—den—den—den som var leder av finanskomiteen, han kommer bort og sier: "Broder Branham, du må signere disse sjekkene." Og, ja, jeg bare signerer dem. Han samlet dem inn. Og så gikk de gjennom alt det, og ikke en cent ble noen gang brukt på meg selv. Men siden jeg signerte den sjekken, sa de at den var min. Folket gir den til meg, så gir jeg den til menigheten. Åh, du!

²⁶ Jeg følte meg virkelig ille til mote, til å begynne med, så fant jeg ut at alle menn i Bibelen, tror jeg, som noen gang hadde et åndelig embete for Gud, måtte hanskes med de føderale regjeringene. Sjekk det tilbake og finn det ut. Det er riktig. Moses, Daniel, Døperen Johannes. Jesus Kristus døde ved den føderale regjeringens hånd, under dødsstraff. Peter, Jakob, Johannes, Johannes åpenbareren, alle, hver . . . Alle ble forfulgt.

²⁷ Hvorfor? Det er satans sete. Visste du det? Vet du, satan tok Jesus opp og viste ham alle kongedømmene i verden, på et øyeblikk? Og han sa: "De er mine. Jeg gjør hva jeg vil med dem. Skjønner? Og jeg vil gi dem til Deg hvis Du faller ned og tilber meg." Så du ser hvem de tilhører? Vi liker ikke å tenke det om vårt eget, men det er det.

²⁸ Så sa Han, Jesus sa: "Kom deg herfra, satan." Han visste at Han ville bli arving til dem i Tusenårsriket. Han visste at de ville være Hans når . . . Når, hvis disse landene ble styrt av Gud, ville Tusenårsriket være i gang. Men det kommer en tid.

29 De fikk FN og Folkeforbundet, og alt mulig, for å prøve å bringe fred. Men så lenge satan er på toppen av det, og politikk, hva kommer til å skje? De kommer garantert til å kjempe.

30 Men det vil komme en tid da alle våpnene skal legges bort. Og fanfarene vil lyde, og den Evige morgenen gryr, lysende og klar. Vår Konge skal ta Sin trone. Åh! Det vil bli sang; det vil bli fryderop. Og det vil være ett flagg, ett folk, en nasjon, som snakker ett språk, Himmelsk. Amen. Jeg lengter etter den tiden. Og jeg jager mot det målet, stoler på Gud, en dag når det er over, kan jeg si . . . kan jeg høre Ham si til meg: “Kom høyere opp.”

31 Jeg er her i Phoenix i kveld i Herrens Navn. Jeg vil—vil ikke prøve å forklare hva som har skjedd. Mange av dere som kjøper lydbåndene, sørg for å få det: *Hvilken tid er det, sir?* Det var like før jeg dro hjemmefra. En visjon sendte meg hit; er, jeg vet ikke hva . . . Jeg gjør . . . Jeg er ingen lydbånd-selger, og jeg stresser ikke med de tingene. Vi får dem, og vi har en lydbånd-virksomhet rundt om i verden. Langt inn i junglene og overalt, de har noe lite som de putter i ørene, som de har, og tar det inn på båndet og står der og oversetter det rett til språket. Og det går verden rundt.

32 Og, men ett jeg hadde, dette *Hvilken tid er det, sir?* Eller, *Er dette tiden, sir?* Noe . . . Jeg . . . Lørdag kveld for tre uker siden, i menigheten. Etter å ha sett visjoner i hele mitt liv, har jeg aldri sett noe lignende før, i mitt liv. Og jeg vet ikke hva det er. Jeg er bare her, men Han sendte meg hit. Jeg vet ikke hva det betyr. Jeg bare . . . Jeg er bare her.

33 Og jeg må være ærlig og oppriktig, og det er den eneste måten vi noen gang kan komme noen vei med Gud på, er å være oppriktig. For menneskene vil vite. Gud vet, i begynnelsen, at du ikke er det, om du er eller ikke. Og mennesker vil vite. For en gang var det en mann som prøvde å profetere. Og Gud sa . . . Eller, den ekte profeten sa til ham: “La oss huske. Det har vært profeter før oss. Man gjenkjenner bare en profet, når profetien hans går i oppfyllelse.” Så vi bør være sikre på at vi vet at Gud sa det, før vi sier noe om det. Vær ærlig og oppriktig.

34 La oss nå bøye hodene våre bare et øyeblikk i bønn. La oss nå legge til side all bekymring nå, i de neste minuttene. Jeg lurar . . . I denne herlige, lille gruppen mennesker her i kveld, Jeg vet at det er de juvelene som sitter her, som Jesus skal komme for å hente en dag, som vil våkne opp av støvet.

35 Og det kan være noen her som ikke er helt sikre på om de ville være der eller ikke. Du kan ha behov for andre ting. Hvis det er et behov i livet ditt i kveld, la det bli kjent for Gud, mens du bare løfter hånden, bare si: “Gud, Du vet hva jeg mener nå. Og velsign meg. Jeg—jeg er syk. Jeg trenger helbredelse. Jeg er—jeg har gått min egen vei. Jeg må komme tilbake til fellesskapet. Jeg—jeg må komme tilbake. Jeg —jeg har tatt feil. Jeg kommer

tilbake. Jeg vil at Du skal hjelpe meg, i kveld, å komme tilbake.” Gud velsigne deg.

³⁶ Himmelske Far, nå når vi nærmer oss Din trone, gjennom Blodet. For . . . Og Aron gikk inn foran nådestolen, han tok først blodet i hånden, og han gikk fram. Og vi, ved tro i kveld, mottar Herren Jesu Blod og går mot Guds trone, med frimodighet, vel vitende om at vi har rett til å komme, ikke i vår egen rettferdighet, men i Hans. Blodet representerer vår renselse. Og jeg ber, Himmelske Far, at Du vil gi oss det vi ber om.

³⁷ Først vil vi be Deg om å være barmhjertig mot oss og tilgi oss alle våre overtredelser, idet vi bekjenner våre feil, og våre små feiltrinn, og våre skjulte synder og våre ubevisste synder. Og vi bekjenner også som tjenere, som prester, folkets synder. Sammen, Herre, står vi. Vi elsker folket. Vi føler oss som Moses da han stilte seg i bresjen, for å beskytte folket fra Guds vrede. For en fremvisning det var, av Kristi rettferdighet, da Kristus stilte seg i bresjen, for å frelse folket.

³⁸ Og, Far, vi som Hans tjenere, med Hans Ånd i oss, hver kristen her i kveld, stiller seg foran synderen: “Gud, vær barmhjertig mot dem.” Vi roper for de syke og trengende, for de dyrebare hendene, noen av dem gamle, og noen unge, og noen middelaldrende, som rekker opp hendene. Du vet alt om det, Herre. Vi ber om at Du vil svare ut fra Dine herlighets rikdommer.

³⁹ Må det være mange som drar herfra i kveld, Herre, må de som kom inn syke, må de dra bort friske, helbredet. Bare noe som skjer, de kan ikke forklare det, men de vet at de er friske.

⁴⁰ Må de som er villfarne gå rettferdiggjort bort, Herre, vel vitende om at de har kommet tilbake og funnet Kristus der de forlot Ham. Må de gå og gjøre opp ting. Gi, Herre, at de som aldri har kommet, vil finne den dyrebare friheten ved å være fri, sluppet ut av buret, ikke lenger bundet av verdens ting og dette livs bekymringer, men er blitt satt fri i Kristus. Gi det, Far.

⁴¹ Velsign alt vi trenger nå, og velsign Ditt Ord og Din tjener, og vi vil gi Deg pris. I Jesu Navn ber vi om det. Amen.

⁴² Nå, hvis vi skulle lese en tekst fra Skriften, eller et Skriftsted for en tekst, rettere sagt, Første Korinterbrev, det 14. kapittel, det åttende verset, lyder slik, i Første Korinterbrev 14,8.

For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til kamp?

⁴³ Dette ville være nok tekst til at vi kunne forkynne to uker fra nå av, og likevel ikke berøre kantene av det. Det er noe med Ordet som er inspirert. Du er konstant på den ene teksten. Du kan knytte hele Bibelen sammen med den. Det er riktig.

⁴⁴ En dag spurte en kar meg, sa: “Hvordan kan du ta den samme teksten?”

Jeg sa: “Åh, du! Du kan få en hvilken som helst bakgrunn fra det.”

⁴⁵ Jeg plukket opp et lite trekløver som lå på bakken, og holdt det opp. Mannen sitter her i kveld, fra Tucson. Og vi var der i Pasadena, California. Og jeg sa: “Jeg kunne ta dette trekløveren og forkynne tjuefem år om det: hvordan det er et liv, som er i det; hvordan, de tre bladene, som er treenigheten i En. Og, åh, åh, det er så mange ting vi kan si om det.”

⁴⁶ Og hva med et Skriftsted? Det er Guds Ord. Det er Evig. Det—det hadde . . . Det har ingen ende. Det bare fortsetter, fortsetter, fortsetter. Det er et tilfluktssted for oss.

⁴⁷ Og nå i kveld vil jeg snakke om dette: *En basun som lager en uklar lyd.*

⁴⁸ Da jeg tenkte på det, for bare noen få øyeblikk siden, da jeg tenkte på . . . den inntekts-skattesaken, tenkte jeg: “Det er knapt noe i dag som er sikkert. Alt har en slik usikkerhet over seg.” Og alt som er usikkert kan ikke stoles på. Alt som er usikkert kan ikke stoles på. Hold deg unna det, hvis det ikke er sikkert.

⁴⁹ Hvis du har en bedrift; og vi har forretningsmenn til stede, kanskje mange av dem. Hvis du driver en forretningsvirksomhet som ikke er sikker, kommer du ikke til å legge så mye i det, fordi utbyttet er usikkert, og du ville ikke investere særlig mye i det. Eller, hvis du er en god, smart forretningsmann, vil du vente og undersøke, hvis du har penger å investere, til du finner noe som er sikkert, noe som er pålitelig, noe du kan stole på. For du vil ikke miste den lille pengesummen du har spart opp, for av det, må du leve av, av overskuddet fra—fra utbyttet fra denne investeringen. Ja, du må ha noe å leve av.

⁵⁰ Og disse få pengene du har spart opp, ikke legg det i lommen din og la det ligge der, for tyver vil stjele det. Skjønner? Ikke gjør, ikke gjør det. Hvis du har det, så invester det i noe. Og så må du være trygg på sikkerheten i investeringen din. Hvis du ikke er det, vel, så ikke invester det i det hele tatt.

⁵¹ Så, forretningsvirksomhet står virkelig på usikker grunn i kveld. Praktisk talt all forretningsvirksomhet i verden står på usikker grunn, fordi verden står på usikker grunn. Du kan bare ikke tillate deg . . .

⁵² “Nå skal jeg spare så *mye* penger, for å bygge meg et fint, lite hjem et sted.” Det er, det er ganske ustabil. Det skal jeg si deg, fordi regjeringen kunne overta det hele over natten.

⁵³ Åh, det er ting som har gjort demokratiet vårt så korrump, at det er blitt skikkelig ustabil! Vi pleide å kunne ha stor tillit til demokratiet vårt. Og jeg tror det er den beste styreform. Men fortsatt er demokratiet vårt ustabil. Fordi vi, denne nasjonen, vårt folk, vi har en grunnlov, og denne grunnloven er—er vårt grunnprinsipp. Men når det gjelder det, er grunnloven vår

vaklende, for den er allerede blitt brutt mange ganger. Avdøde Mr. Roosevelt krenket den. Så, ser du, du ser at den kan brytes. Det er ikke mye tillit du kan ha til den.

⁵⁴ Politikk, åh, du store, hvor vaklende! Folk bare krangler og krangler og krangler, om politikk. Og naboer kommer på kant med hverandre, på grunn av det, og folk som en gang var gode venner. En eller annen president vil stå fram eller noen som ønsker å bli lensmann, eller noe, og den andre karen er på den andre siden av det politiske gjerdet, og de vil diskutere med hverandre til de blir uvenner om det, politikk. Og jeg . . . håper jeg ikke sårer noens følelser, men jeg tror det hele er råtten. Skjønner? Ja, sir. Så hvorfor skulle du krangle og bli uvenner om noe som ikke er bra uansett? Det er riktig. Det er bare fryktelig dårlig.

⁵⁵ Noen sa til meg her om dagen, han sa: “Skal—skal du stemme ved dette valget?”

Jeg sa: “Jeg har stemt.”

Sa: “Åh, i dette valget?”

⁵⁶ Jeg sa: “Jeg stemte på Jesus.” Jeg sa: “Jeg skal fortelle deg. Det var to personer som stemte på meg.” Jeg sa: “Gud stemte på meg, og djevelen stemte mot meg. Og jeg stemte på Gud, så jeg stemte rett.” Avhenger av hvor du avgir din stemme, hvordan du kommer ut.

⁵⁷ Så legg merke til, nå nylig, for å vise deg bare et lite poeng, og så går vi videre. I dette siste presidentvalget, da det ble absolutt bevist i Chicago og forskjellige steder, at maskinene de fikk stemme ved, at de var satt opp av det demokratiske partiet, slik at hver gang du stemte på Mr. Nixon, måtte du stemme på Mr. Kennedy, samtidig. Så du har ikke en sjanse. Og det er bevist!

⁵⁸ Og du hørte *Monitor* her om kvelden, da de hadde en—en meningsmåling over hele landet, fra Mississippi, østover. Ifølge denne telefon-avstemningen, fikk Mr. Nixon fire mot én. Hvordan kan en mann vinne? Hvis det hadde vært Mr. Kennedy, hadde det vært på samme måte. Jeg tar ikke side med noen av partiene.

⁵⁹ Mitt parti er i Himmelen, og jeg er sammen med dem her i kveld. Vi sitter i Himmelske steder og snakker om vår Konge.

⁶⁰ Men du skjønner, jeg prøver å fortelle deg at disse tingene på jorden vakler. Det er ingen . . . kan ikke stole på dem. De er usikre. Og alt som er usikkert, vil jeg helst holde meg unna. Jeg liker ikke det som er negativt. Jeg liker ikke å bli blandet inn på den negative siden. Jeg liker det positive, være på den positive siden.

⁶¹ Nå, familielivet har blitt usikkert. Du vet, jeg så et stykke her om dagen, i en av avisene et sted, at den amerikanske skilsmisseprosenten er høyere enn noen annen nasjon i verden. Og vi skal

være en religiøs nasjon. Ja, det kan være det, religion, ja visst, men det er ikke det rette slaget. Skjønner? Religion er bare et dekke. Det er vanskelig å si hva vi lager dekket vårt av. Adam prøvde å lage noe av fikenblader, og det fungerte ikke. Det ble veldig usikkert da han måtte komme ut å møte Gud. Så religion dekker det nok ikke. Men kunne du tro at vår skilsmisse-prosent, høyere enn—enn alle de andre landene, vår skilsmisse-prosent? Vi ser at det blir stadig mer umoral i våre hjem.

⁶² Det var forbløffende å se at en stor prosentandel i meningsmålingen for nasjonen, og i . . . Jeg tror det var i Ohio, at det ble gjort en meningsmåling om kristendommen, og det var alarmerende hvor mange prosent som ikke en gang gikk i kirken. Og så, omtrent åtti prosent av de som gikk i kirken, visste ikke hvorfor de gikk. De vet ikke hvorfor de går. De bare går i kirken.

“Hvorfor går du?”

⁶³ “Vel, mor tok oss med da vi var barn, og vi bare fortsetter å gå.” Og—og så, nå, en annen prosent av det, sa at de gikk bare for, åh, for å møte naboene og snakke litt. Skjønner?

⁶⁴ Ja, det er alarmerende! Ikke rart at familielivet er borte, ser dere, ethvert familieliv som ikke er stabilt.

⁶⁵ Enhver kvinne som skal gifte seg med en mann, og hun ikke er sikker på den mannen, hun bør la ham være i fred. Og enhver mann som skal gifte seg med en kvinne, og er usikker, da bør du la henne være i fred. Du bør be det igjennom, inntil Gud gir deg svaret. Og så det som Gud føyer sammen, må ingen skille fra hverandre. Men vi—vi, først må vi be det igjennom. Ja.

⁶⁶ Nå finner vi ut at vi har prøvd å omvende verden ved hjelp av et utdanningsprogram, og vi har virkelig rotet det til. Du kan ikke omvende verden til Kristus gjennom utdanning. Utdanning trekker ham bort fra Gud, mer enn den trekker ham til Gud, fordi han prøver å tro at han er smartere og vet mer enn noen andre. Så bra som utdanning er, ga Kristus aldri Sin menighet i oppdrag å utdanne verden. Han utdannet dem aldri til å lage seminarer. Han utd- . . . Åh, de er gode. Han ba dem aldri å gå og bygge sykehus. Det er helt i orden.

⁶⁷ Men Menighetens oppgave er å forkynne Evangeliet. “Gå ut i hele verden, forkynn Evangeliet for hver skapning.” Skjønner? Men alt annet enn det, blir usikkert, fordi det er utenfor Guds program.

⁶⁸ Det nasjonale livet er usikkert. Vel, verden er usikker. Vi lever ved det punktet hvor hele verden har et nervøst sammenbrudd, ser det ut til, som får alt til å vakle. Hver nasjon, alle sammen, den ene er redd den andre. De snakker om fred.

⁶⁹ De hadde en gang, de sa: “Åh, når vi har utkjempet Første Verdenskrig, alle guttene våre må dra over dit, og det vil

gjøre slutt på kriger.” Ja, de hadde ikke engang fått viftet artillerirøyken ut av luften, før de var i gang med en ny.

⁷⁰ Så fikk de Folkeforbundet, og det skulle være politi i verden, og det mislyktes. Nå har de fått FN, og det er akkurat det samme. Det har mislyktes. Det er ingenting ved det.

⁷¹ Alt vakler; nasjonalt liv, politisk liv, stemme-maskiner. Åh, du! De er bare . . . Alt sammen rystes, alt.

⁷² Nå vil jeg knytte det litt nærmere hjemme. Skjøenner? Menighetslivet er vaklende og usikkert. Nå, det var det Paulus snakket om. Ser du? Det var det han mente: “Hvis en basun lager en uklar lyd.” Menighetslivet er vaklende. Folk vet knapt hva de skal gjøre. De går, vandrer fra kirke til kirke, og prøver å finne ut hvem som har det rette; hit og dit, og prøver å finne ut hva som er rett, hvor den rette læren er. Og noen kommer, og de kan forklare det, nesten til punkt og prikke, at læren deres er riktig. Og så, før du vet ordet av det, finner de så mye fordervethet i det, at de prøver en annen menighet, for å se hva deres trobekjennelse, deres lære er. Åh, alt dette, vi finner ut at vi har splittet oss da, ved disse tingene, til hundrevis av forskjellige kirkeordninger. Nå er det ingenting i mot det. Det er bare det at de kan gjøre de andre tingene, da, som de gjør, og det må komme noe godt ut av det, et sted.

⁷³ Men du skjønner, du kan ikke sette din lit ved å si: “Jeg tilhører metodistforeningen av kirker, og jeg—jeg har alt i orden, fordi jeg tilhører den.” “Jeg—jeg—jeg tilhører baptistforeningen, og jeg har alt i orden.” Det kan du ikke gjøre.

⁷⁴ Du kan ikke engang gjøre det når du sier at du “tilhører pinseforeningens menigheter.” Det kan du ikke gjøre. Du må ikke gjøre det, for det er ikke tilfelle. Vi finner ut at da vår første pinseforening, Generalrådet, ble opprettet, så tok det ikke veldig lang tid før de begynte å bryte ut derfra, og bryte ut herfra, og stridsspørsmål og læresetninger. Og bare se på det nå, overalt. Skjøenner? Det viser bare at det er usikkert. De som stoler på bare organisasjon alene, det er—det er usikkert.

⁷⁵ Nå vil du si: “Broder Branham, du setter oss i en svært vanskelig situasjon. Du maler et forferdelig mørkt bilde.” Og det var hensikten min å gjøre det. Jeg ville gjøre det.

⁷⁶ Jeg gjorde det med en hensikt, for at jeg kunne si dette. Er det noe sikkert? Ja. Det er én ting som er sikkert. Åh, jeg er så glad for det, at det er én ting du kan stole på, og være sikker på at det er riktig. Åh, når alt annet er borte, vil *Denne* bli stående. Hvis du vil lese Matteus 24,35, Han sa: “Himmel og jord skal forgå, men Mitt Ord skal ikke forgå.” Gud har et sikkert fundament.

⁷⁷ En gammel kar, sa en gang, en gammel, farget mann, nede i sør. Han bar en Bibel, og han kunne ikke lese. Og de sa: “Hvorfor bærer du den, Sam?”

78 Han sa: “Det er—det er den Hellige Bibel.” Sa: “Det er skrevet på den.” Og sa: “Jeg tror Den, fra perm til perm og tror på permen også”, sa han, “fordi den har ‘Hellig Bibel’ skrevet på Den.”

79 Og karen som snakket til ham, sa: “Du tror ikke alt som er i Den?”

Sa: “Ja, sir. Det gjør jeg virkelig.”

80 Han sa: “Nå, vel, mener du at du ville gjøre alt som Bibelen sier?”

Han sa: “Ja, sir.”

81 Sa: “Hva om Bibelen sa at Sam skulle hoppe gjennom *den* steinmuren der? Hva ville du gjort?”

Han sa: “Jeg ville hoppet.”

82 Han sa: “Vel, nå, hvordan skal du komme deg gjennom steinmuren uten at det er et hull der?”

83 Han sa: “Hvis Bibelen sa at Sam skulle hoppe, ville det være et hull der når Sam kom dit.” Så, det, det er ganske riktig. Det ville vært et hull der.

84 Det eneste du trenger å gjøre, er å ta ditt standpunkt for Guds Ord, og Gud vil bane veien for resten. Åh, det herlige fundamentet.

85 Jeg tror Han sa, over i Lukas, tror jeg det var, der Han kom ned fra fjellet, Han sa til disiplene: “Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen, er?”

Og en sa: “‘Jeremia’, og ‘profetene’, og så videre.”

Og Han sa: “Men hvem sier dere at Jeg er?”

86 Det var da Peter kom med den kjente uttalelsen: “Du er Kristus, den levende Guds Sønn.”

87 Han sa: “Salig er du, Simon, sønn av Jona, for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg. Men Min Får i Himmelen åpenbarte dette for deg. Og på denne klippe vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetes porter skal ikke seire over Den.”

88 Hva er det da? På den åpenbarte sannheten i Guds Ord. For: “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” Og det var åpenbart for Peter at det var Guds stadfestede Ord. Amen.

89 Det var derfor Han kunne si: “Hvem kan anklage Meg for synd? Hvem kan anklage Meg? Alt Ordet har skrevet om Meg, det har Jeg utført.” Gud hadde stadfestet det, at Han var Ordet. Åh, slik er det. Gud har manifestert, Ordet sier det, og så gjør Gud det virkelig, lar det gå i oppfyllelse, viser det.

90 For mange år siden, da de sa til menigheten: “Det finnes ikke noe slikt som Den Hellige Ånds dåp, det er bare en følelse som gjør at folk blir revet med”, men de som mottok Den, visste at det var sannheten. De visste at Gud var virkelig. Og det har blitt

bevist, inntil i dag, Guds pinsebevegelse på tvers av nasjonene, har ledet flere inn i Kristus enn alle de andre har gjort.

⁹¹ *Our Sunday Visitor*, for ikke lenge siden, sa den katolske avisen; jeg tror det var i forfjor, eller i fjor, enten eller; at, "Den katolske kirken bare registrerte en halv million konvertitter. Der, pinsevennene registrerte en million, fem hundre tusen." Amen.

⁹² Hva er det? Det er noe som vokser, Guds Ord sprer Seg vidt ut. Så takknemlige vi burde være! Det er så mye at selv episkopalerne, presbyterianerne, lutheranerne og alle sammen kommer nå, for å få noe av Det. Du legger merke til i Forretningssmenneskenes møter, du hører dem snakke om forskjellige: de episkopale, lutherske, presbyterianske. Ja, du hører svært sjelden om en pinsevenn som gjør noe lenger. Det er riktig. Det er alle de andre. For hvorfor? De har sett svakheten i sine trosbekjennelser, og de vendte tilbake til Ordet. Der finner du et fundament, noe som ikke kan røkkes.

⁹³ Du finner Den Hellige Ånd der, som lever Sitt Liv i mennesker, og manifesterer Seg Selv for verden. Og det får mennesker til å tørste etter Ham: urokkelig, ubestridelig, Guds Ord manifesterer og viser Seg Selv, Ordet Selv blir levd ut gjennom menneskers liv. For en fantastisk ting! Det er ikke noe usikkert ved det. Du kan se hvor Gud ga et løfte, og her blir det manifestert. For hundrevis av år siden talte profetene om det, og her ser vi det skjer.

⁹⁴ Gjennom all kritikken, gjennom alle uenighetene, gjennom alle læresetningene, hvor de har prøvd å kvele Guds Ord! Hvor de har prøvd å erstatte Det med utdanning. De har prøvd å erstatte, lage kirkesamfunn. De har forvirret seg selv. Og ut av alt det, står Guds Ord fortsatt like lyst og skinnende som det noen gang har gjort. Hva er det? Det er det som er sikkert. Gud sa: "Både himler og jord vil forgå, men Mitt Ord skal ikke svikte." Da er det noe som er sikkert. Hvis du ønsker å forankre deg selv, så forankre det Ordet i ditt hjerte.

⁹⁵ David sa at han gjemte Det i sitt hjerte, for at han ikke skulle synde. Han skrev Hans lover på sengestolpen, og bandt dem til hendene sine og overalt, satte Hans Ord alltid foran seg. Det er veien. Hold tankene dine konstant . . .

⁹⁶ Gud sa til Josva: "Ta ikke av til høyre eller venstre, fra Det. Da skal du ha fremgang på dine veier. Da skal du lykkes godt."

⁹⁷ Og når menigheten forener seg alle sammen, bort fra sine trosbekjennelser, og på Guds Ord, da vil menigheten lykkes. Det vil være det som vil stoppe kommunismen.

⁹⁸ Hva skapte kommunismen . . .? Nettopp dette, du tenker "kommunisme", når de sprer propagandaen sin og vokser i rekordfart, i milliontall, og folk er redde for den: den kommunismen vil svinne bort og dø. Den må det. Kommunisme,

de kan gjøre *dette*. De kan gjøre *det*. Jeg tror at Gud kommer til å bruke den, men, det er riktig, akkurat som Han gjorde med Nebukadnesar. Han vil rykke opp . . . alt ugresset ut, med kommunismen. Men, det . . . Nei, så den er ferdig. Men, hør her. Men det, kommunismen, vil få en ende. Kommunismen vil komme til sin ende.

⁹⁹ Men Guds Ord har ingen ende, for Det hadde ingen begynnelse. Amen. Det er Evig hos Gud. Og hvis du er forankret, og Ordet er forankret i deg, er du Evig med Ordet. Amen.

¹⁰⁰ Det må få sin ende. Alle de tingene vakler. Uansett hvor stor pilar de bygger, må den falle ned. Alle ting som ikke er av, er imot det Ordet, eller i motsetning til det, vil måtte fjernes. Det må vike unna, for Ordet kommer triumferende. Det er ingenting som kan stoppe Det. Gud har sagt det.

¹⁰¹ Når Han taler Det, vil himler og jord forgå, men Det vil aldri svikte. Gjem det Ordet i hjertet ditt, hvordan ta det Ordet og la Det vokse. Ha Det i tankene dine, alltid, for Det vil aldri svikte. Guds Ord vil aldri svikte, fordi Han sa at Det ikke ville gjøre det. Så vi ønsker å holde fast ved det.

¹⁰² Nå, Paulus sa, i Skriften, som å trene en soldat, en soldat til å gjenkjenne en lyd. Nå, en soldat må lære lydene fra sin . . . fra signalhornet eller basunen. Han vet ikke når basunen går, blåser, om han skal angripe eller trekke seg tilbake. Hvis han ikke vet forskjellen, hva slags forvirret hær ville du få? Fienden ville ganske sikkert seire over en gjeng med soldater som ikke var bedre trent enn det. Amen.

¹⁰³ Det er det som er i veien med menighetene våre i dag. Vi har lært dem opp i trosbekjennelser, som er forskjellige fra hverandre.

¹⁰⁴ Vi må stå forent. Vi må kjenne igjen basunen. "Hvilken er så basunen?" sier de. Evangeliets basun, er Det. Den levende Guds Ord er basunen. Ikke bland noe med Den.

¹⁰⁵ Ikke la noen spille et valthorn, og den andre blåse i et signalhorn. Ingen vet hva de skal gjøre. Det gir en forvirring.

¹⁰⁶ Og Paulus snakket om å trene en mann til å gjenkjenne en lyd. Og utfra slik lyden er, vet han nøyaktig hva han skal gjøre, fordi signalhornet har fått ordre fra sjefskapteinen. Og når han blåser i basunen, vet hæren helt nøyaktig hvor de skal rykke fram, og hvor de skal trekke seg tilbake, og om de skal ta til høyre eller venstre, eller hva de skal gjøre, ved lyden av basunen.

¹⁰⁷ Nå, hær, krig, det har alltid vært krig. Vi ble aldri med i Menigheten, eller kom inn i Menigheten, for å komme på en piknik. Vi må innse at vi kommer til en slagmark.

¹⁰⁸ Jeg kom aldri for at folk skal klappe meg på skulderen og si: "Broder Branham, du er en fantastisk person." Nei, sir. Jeg kom dit med et skjold. Jeg trenger ikke et skjold for det. Jeg kom med

en hjelm og rustning. Jeg kom for å kjempe, kjempe hver tomme av grunnen.

¹⁰⁹ Gud sa til Josva: “Hvert sted dere setter foten på, har Jeg gitt dere.” Så fotspor betydde besittelse.

¹¹⁰ Og når kirken kommer til et punkt, at den inngår kompromiss med trosbekjennelser og inngår kompromiss med Ordet, og inngår kompromiss med verden, mener jeg, da taper den terrenget. Den går tilbake.

¹¹¹ Det vi trenger i kveld, er soldater for å innta ethvert Guddommelig løfte i denne Bibelen, som Gud lovet Menigheten, Guds fulle rustning, og å stå. Det er det vi trenger, soldater; ikke få en uniform for en parade, det er alltid annerledes. Når en mann . . .

¹¹² Enhver nasjon, vi har spioner i alle nasjoner. Vi har tyske spioner her. Vi har engelske spioner her. Vi har—vi har spioner over i England. Hva prøver de å gjøre? De prøver å finne ut hva slags materiale, hva slags bombe, de andre har. F.B.I. finnes i nesten alle nasjoner. De spionerer, for å se. Det er slik de overlever. De spionerer og undersøker hva slags bombe de andre får. Så kommer de tilbake og gjør det litt bedre, eller lager noe for å motarbeide det. De stoler ikke på hverandre, i nasjonene, for det viser at nasjonene skjelder. Ja, England ville sprengt oss i luften, i løpet av en time, hvis vi hindret dem, eller vi ville sprengt dem i luften. Det er nok at noen i ledelsen der borte, tar en liten drink eller to for mye, eller krangler om noe, og det er det.

¹¹³ Her for ikke lenge siden, sa de om småting som var: “Laget i Japan”, under krigen. De slengte det i bakken og gikk patriotiske omkring. Og nå vil du betale en større pris for det enn noe annet du kjøper i landet. Hva skjedde? Gjør det opp for livene til de guttene som døde der borte? Absolutt ikke.

¹¹⁴ Hva er det? Jeg bryr meg ikke om hvor mye dere kriger om materielle ting, dere går, det betyr ingenting. Det vil vakle. Men det er en kamp du kan komme inn i og innta land som aldri kan tas fra deg. Det er Evangeliets lyd fra Guds Ords Basun, og har tatt gavene og løftene i eie, som Han ga til Menigheten. Det er det absolutt. Nå, vi finner—vi finner, lager denne basunlyden.

¹¹⁵ Nå, enhver nasjon prøver å bevæpne guttene sine med det aller beste forsvaret de kan ha. Nå, jeg vet, noen ganger er ikke disse rustningene enkle å bære.

¹¹⁶ Jeg hadde en bror, “Rookie”, kalte de ham, går ut her, og hæren ga ham en oppakning på nitti pund, på ryggen. Og det er nesten like mye som han veide. De ga ham en spade, til å grave et hull med; en rifle, og en hel haug med håndgranater. Og, åh, jeg har aldri sett en slik oppakning! Den stakkars, lille karen kunne knapt bevege seg. Og de førte ham nedover veien, for en fottur på fem miles. Det tok nesten livet av ham. Han sa: “Hva skal dette tullet være godt for? Hva skal jeg med denne store, gamle

hjelmen?” Hør nå her. Hæren vet at han kommer til å trenge det en gang. “Hva skal jeg med en spade, her jeg går på hovedveien?” Du bør venne deg til å bruke den. Du kan få bruk for den.

117 Regjeringen vil ikke dele ut noe, med mindre du vet . . . de vet at du kommer til å måtte bruke det. Du må trene for det. De finner de beste tingene de kan finne, å beskytte deg med, fordi de er interessert i nasjonen. De er interessert i at du skal befestes så godt som mulig, bort fra kulene. Det har alltid vært slik.

118 Det begynte i Edens hage. Og Gud trener Sin Menighet. Og . . .

119 Du vet, vi må alltid forbedre oss. Nå, de gamle flyene vi pleide å bruke tilbake i første verdenskrig; den andre verdenskrigen, ja, da var de små flyene i luften helt ute, da de innførte disse fine, store superflyene de hadde. Vel, da var de ingenting. Og nå, de som de nettopp brukte i denne siste krigen, nå er de foreldet. De trenger dem ikke lenger. De har jetfly. Og ser du, man prøver alltid å forbedre seg, å forbedre tingene, for å forsvare seg.

120 Men vet du hva? Gud trenger ikke å forbedre Seg. Gud ga Sine barn, Sine soldater, det aller beste som kunne gis dem. Da Han ga dem, hva ga Han dem? Han ga dem Sitt Ord i Edens hage, og mennesket skulle befestes bak Guds Ord, og ingen djevel kan få tak i ham. Hold deg i Ordet.

121 Nå, fiendens spion, satan, prøvde å finne ut hva han kunne gjøre for å bryte seg inn i det. Så han—han visste at han bare ikke kunne komme ut og narre henne, så det eneste han kunne gjøre var å få henne til å resonnerer. Og det er det Gud bruker i dag, for å befestes Sin Menighet, er Sitt Ord. Og satan kommer med resonneringens kraft. Satan visste at det var smutthullet. Det var stedet folk ville gi etter lettest, var ved resonnering.

122 Du sier: “Nå, la meg bare resonnerer med deg. Er det nødvendig?”

123 Hvis Gud sa at det var nødvendig, er det nødvendig, enten vi må gråte og tute og gjøre alt *dette*. Hvis Gud sa at dåpen i Den Hellige Ånd er nødvendig, jeg bryr meg ikke om hvor tungt Det er, og hvor mye av verden du må gi opp, du vil måtte bruke Den, en av disse dager, for å holde deg i live. Den eneste måten å overleve på.

124 “Skal vi praktisere Guddommelig helbredelse, når vi har de beste legene i verden?”

125 Gud ga dere Guddommelig helbredelse fordi Han vet at dere må bruke det. Han ga dere Åndens gaver.

126 Og så snart satan kom i nærheten av Eva, begynte han å resonnerer med henne. Nå: “Sannelig, sannelig, Gud ville ikke gjøre *det*.”

127 Folket sier i dag: “Det finnes ikke noe slikt som helvete.” Mange av dem forteller dere det. Ser du? “Åh, Gud ville absolutt ikke brenne Sine barn.”

128 Selvfølgelig brenner Han ikke barna Sine. Men djevelen vil gjøre det med sine. Hvem sitt barn er du? Det er det neste. Helvete ble skapt for djevelen og hans barn, ikke Guds barn. Ikke en av dem skal dit. Det er riktig. Det kommer an på hvem sitt barn du er.

129 Nå, Gud ga Eva og Adam Sitt Ord, og Han har aldri forandret Det. Han har alltid hatt . . . Den kristne, eller den troende, hans Forsvar er Ordet.

130 Himler og jord vil forgå. Hver trosbekjennelse vil forsvinne. Hvert kirkesamfunn vil falle til jorden. Hver nasjon vil synke. Men Guds Ord vil stå, for Evig. Det kommer en tid da morgenstjernen ikke vil skinne lenger. Det kommer en tid da solen ikke vil skinne, og månen ikke vil skinne, og verden ikke vil rotere i sin bane.

131 Men Guds Ord vil for alltid forbli det samme. Ja. Det er noe som ikke kan rokkes, noe du kan stole på. Det er sikkert. Sier Gud noe, vil det garantert skje.

132 Hvis Han sa, i Edens hage, at Han ville sende Messias som en Gjenløser, kom det garantert til å skje. Selv om de ventet i fire tusen år, men Han kom. Han måtte komme, fordi det var et lovet Guds Ord.

133 Gud lovet å sende Ham tilbake igjen. Han vil være her. Jeg bryr meg ikke om hvor mange vantro og skeptikere som står fram, hva de enn gjør, hvor mye kommunisme sprer om seg. Jesus Kristus vil komme, og vil få en Menighet som er Blodrenset, og vil ta henne med på en himmel-reise inn i Himmelen. Hvorfor? Det kommer helt sikkert til å skje. Guds Ord sa det.

134 “Hvis du kan tro, er alle ting mulig.” Det er sikkert. Gud sa det, og det kan ikke flyttes, kan ikke rokkes bort. Gud sa det, hvis du bare vil holde deg til det (Nå . . .) og ha tro på det, tro det.

135 Det er ikke en uklar lyd. Gud kan ikke lage en uklar lyd. Trosbekjennelser kan lage en uklar lyd. Kirkesamfunn kan forkynne en uklar lyd. Men Gud kan ikke uttale en uklar lyd. Og dette Ordet er Gud. Og det er ingen usikkerhet rundt Det. Alt er helt sikkert.

136 Nå, den store Menigheten er pansret med Ordet. Nå, da Jesus kom, brukte Han den samme rustningen? Det gjorde Han absolutt.

137 Da satan kom til Ham, i all sin styrke, og han sa: “Hvis du er Guds Sønn, så gjør *slike* og *slike* ting.”

138 Han sa: “Det er skrevet . . .” Rett tilbake til Ordet. Satan prøvde Ham litt høyere. Men Jesus, rett tilbake med Ordet: “Det er skrevet . . .”

139 Der forble Han, på det Ordet, og viste oss som et forbilde. Som Han sa i Første Korinterbrev, første . . . Johannes 14,13: “Jeg har gitt dere et forbilde.” Og det er et forbilde på, at vi bør ettertrykkelig, vi bør sette vår tillit fullkomment til Guds Ord. La alt annet være løgn. [Tomt område på lydbåndet—Red.]

140 Det er en ting som er sikkert. Gud ga løftet. Gud kommer til å holde løftet. De sier: “Hvordan kan *dette* skje? Hvordan kan Han få samlet en flokk med mennesker, med Bortrykkende nåde, til å reise opp?” Jeg vet ikke hvordan Han vil gjøre det. Det er ikke min sak å spørre hvordan Han gjør det. Det er min sak bare å være klar for det. Han lovet det. Det kommer til å skje. Befestet Sin Menighet ved Ordet.

141 Og det første var resonnering. Nå sier de: “Er det ikke bare rimelig nå, hvis jeg tilhører *denne* menigheten, er ikke det like bra som *den* menigheten?”

142 Det er bare én Menighet du kan tilhøre. Du vil aldri melde deg inn i Den. Du kan melde deg inn i losjen, metodist-losjen og en presbyteriansk losje og baptist-losjen og pinsevenn-losjen. Men du er født inn i Jesu Kristi Menighet, så der er Menigheten.

143 De er losjer, hvor folk kommer sammen, som kråker som sitter på *denne* greinen, og duer på *denne* greinen, og—og så videre. Det er fellesskapet dere har sammen, når dere spiser den samme kosten.

144 Men når det kommer til Jesu Kristi Menighet, er det kun én vei. Det er Fødsel. Fødsel!

145 Det er akkurat som en person, som jeg har sagt mange ganger, som en svarttost som sitter på greinen, og prøver å sette påfuglfjær i vingene sine og sier: “Du skjønner, jeg er en struttende påfugl.” Ser du? Han stakk disse fjærene inn selv. Hvis han var en ekte påfugl, ville naturen hans frembringe den slags fjær.

146 Hvis den levende Guds Menighet er den levende Guds Menighet, vil den frembringe den levende Guds Ord. Du trenger ikke å legge til påfuglfjær noe sted. Og hver fjær der inne vil komme fra en påfugl. Du kan tro det. Og hver fjær som er med i Guds Menighet, vil være Guds Ord. Han vil aldri tilføre noe annet enn Ordet. Amen. Fordi, Åndens natur frembringer kun Ordet. Amen. Jeg begynner å føle meg religiøs. Det er sant.

147 Ikke noe du prøver å gjøre, ikke noe du produserer. Du kan ikke produsere reli-. . . Du kan ikke produsere frelse. Du kan ikke produsere gavene. Du må bære gavene. Ja visst. Ser du? Sauen gjør ikke det, han produserer ikke ull. Han har ull fordi han er en sau. Han bare bærer ull. Kirsebærtreet produserer ikke kirsebær. Det bare bærer kirsebær, fordi livet i det er slik.

148 Og den levende Guds Menighet tilfører ikke Dette, for å prøve å se ut som noe. De er allerede det de er, ved Guds nåde. Og Guds

Ord er forent med dem, og de er forent med Ordet. Og gjerningene som ble frembrakt i den fullkomne, Jesus Kristus, Gud åpenbart i kjød, vil frembringes gjennom hver gjenfødt troende. Han sa det. Amen. Ingenting annet. Nå, det er noe sikkert.

¹⁴⁹ Nå, det ville være litt—litt forvirrende for en mann, hvis han ikke kjente igjen den virkelige basunlyden. Den mannen som aldri har blitt oppøvd til å gjenkjenne basunen, og aldri hørt den, vel, han kan bli litt forvirret når han hører noe som lyder annerledes enn det han har hørt. Han har alltid hørt: “Bli medlem i menigheten. Ta med brevet ditt *hit* og *dit*.” Det kan være helt i orden. Det er alt han vet.

¹⁵⁰ Men så når du kommer tilbake til temaet dåpen i Den Hellige Ånd, snakker om Guds kraft og de tingene Han gjør; og hvordan det får både kvinner og menn, til å rense seg fra et liv i synd; hvordan det får dem til å vandre gudfryktig, ærlig. Og de tingene som det gjør, og frembringer dåpen, tungetale, helbredelse av syke, å drive ut demoner, å profetere, gaver, åh, visjoner, alt i Menigheten. Halleluja! Det er riktig. Når den lyder, så er det litt forvirrende for dem som aldri har hørt den slags basun.

¹⁵¹ “Vel”, sier du, “menigheten min lærer ikke det.” Da blåser den ikke i Evangeliebasunen. Glory! Riktig.

¹⁵² Men for de trente soldatene, halleluja, når de hører den basunlyden, vet de hvordan de skal stå på linje. Fremad, kristne soldat! Glory! Åh, det er sikkert!

“Hvordan vet du at det er sikkert?”

Det er i Ordet.

“Vel”, sier du, “menigheten vår lærer ikke Det.”

¹⁵³ Men basunen lyder Det. Jeg ønsker ikke å bli opplært til en kirkelig trosbekjennelse, for den vil vakle og falle. Men hvis du er opplært til Ordet, vil himler og jord forgå, og dette Ordet vil aldri forgå. Hver trosbekjennelse, alt annet, vil falle. Men dette Ordet vil aldri svikte. Amen. Det er lyden. Det er lyden jeg vil høre. Ja, sir.

“Åh”, sier du sier, “hvordan vet jeg det?”

¹⁵⁴ Jesus sa: “Mine sauer hører Min lyd. De kjenner Min basun.” Han sa i Johannes, 14. kapittel og 12. vers: “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Nå, Han sa det.

Hvis en mann sier: “Vel?”

¹⁵⁵ Hebreerne 13,8 sier: “Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig.”

“Åh,” sier de, “på en viss måte.”

¹⁵⁶ Nå, en ekte sau vil si: “Åh-åh. Åh, noe knirket i det. Det hørtes ikke riktig ut. Åh, det må ha vært et valthorn. Det var ikke en basun, for Bibelen lager ingen uklar lyd.”

157 Det står: “Dere skal få Den Hellige Ånd.” Ikke: “Kanskje dere vil.” “Dere vil det, alle sammen.” Hvor lenge? “Til dine barn, og til dine barns barn, og dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud skal kalle.” Han vil la basunen lyde i enhver slekt og enhver generasjon, og de vil høre Hans røst. De vil tro Det, de som er ordinert til Liv. Amen. De vil tro Det, fordi de vet at det er Evangeliebasunen som lyder. Den er ikke uklar. Hver soldat vet hvordan han skal stå.

158 Nå, dere så Peter og Johannes, Jakob og den tidlige menigheten, marsjere frem på denne måten, fordi basunen, Jesus, sa: “Gå ut i hele verden, forkynn Evangeliet.” Markus 16, ser dere: “Disse tegn skal følge dem som tror.” Vi ser Peter, Jakob, Johannes og de andre, stiller seg på linje, marsjerer i takt med Det.

159 Og vi vender oss en annen vei, bort fra Det? En går fremover, en annen går bakover? En som sier: “Vel, det var for en annen. Den, den—den lyden var for en annen.” Åh, nei. Det kan ikke være slik.

160 Hele den kristne hæren hører basunen. Gud sa at det var basunen. Han kan ikke forandre det. Det er lyden som Han sa ville høres. “På dette vil alle mennesker vite”, og bort går Menigheten.

161 Noen av dem tror ikke på Hans bokstavelige Komme. Bibelen sier at Han vil komme, så vi ser etter Hans Komme. Hvis Han ikke er her i kveld, vil vi vente i morgen. Hvis Han ikke er her i morgen tidlig, vil vi se etter Ham i morgen kveld. Og vi vil fortsette å vente. Hvis vi sovner inn, vår—vår . . . har vi ikke gått bort forgjeves. “For Guds basun skal blåse den siste basun, og de døde i Kristus skal oppstå. Og vi som lever og er igjen, skal bli rykket opp sammen med dem, for å møte Herren i luften, og for evig være der.” Det er lyden av basunen. Om jeg lever eller om jeg er død, spiller ingen rolle. Jeg vil høre lyden. Jeg vil oppstå. Ære være Gud! Oppstå. Åh, ja. Ja.

162 Jesus sa at: “Mine sauer hører Min røst.” Han var Ordet manifestert. Da . . . Det er slik sauene Hans kjenner Ham.

163 Se nå på fariseerne og dem på den tiden. “Åh”, sa de, “denne Mannen er Beelsebul.” Da han fortalte kvinnen ved brønnen, hvor, om hennes synder, ektemennene hun hadde hatt, da Han fortalte Natanael hvor han var, under treet hvor Filip kalte ham, ute under fikentreet og ba, ja, da sa lærerne på den tiden: “Denne Mannen er Beelsebul. Han er en djevel. Han er en spåmann.”

164 Men det var ikke slik med Peter, Jakob og Johannes og de andre. De visste det. Hvorfor? De visste at Gud hadde sagt at når Messias skulle komme, under Moses’ inspirerte røst, ville Han være en profet. Og da de så de tingene som Han sa, ble manifestert og gikk i oppfyllelse, visste de at det var saumat.

De visste at det var basunen. Og de begynte å følge den. “Mine sauer kjenner den”, for de har sett Guds Ord bli manifestert.

¹⁶⁵ Nå, folket i dag, de tror ikke det er noe slikt som dåpen i Den Hellige Ånd. Kommer inn her eller et sted hvor de har Den Hellige Ånd, og de ser Guds løfte bli oppfylt helt nøyaktig, ja, “Mine sauer hører Min røst.” De kjenner lyden av den basunen, fordi det er Bibelen. “Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig.” Han er fremdeles Hebreerne 13,8, det stemmer.

¹⁶⁶ Jeg bryr meg ikke, nå, det spiller ingen rolle hvor mange kirkehorn som blåser. Vi har mange tutende kirkehorn, vet dere, som tuter alt mulig omkring, og sier: “Åh, miraklenes dager er over. Det finnes ikke noe slikt som Guddommelig helbredelse.”

¹⁶⁷ Åh, de ekte saue lytter ikke etter det. Men de lytter etter den basunen, det positive.

¹⁶⁸ Det kirkehornet kan lyde ut hva som helst. Du kan . . . Se hva det har i dag, kirkehornene. En løper *denne* veien, og en løper *den* veien. Og djevelen setter seg tilbake, og sier: “Du og du, de bare krangler med hverandre. Det er alt. Jeg trenger ikke lee en finger.”

¹⁶⁹ Men, broder, la dem alle bli bevæpnet en gang, komme tilbake til general-ordrene. Åh, du store! Da vil du se “fremad, kristne soldater”, riktig, som ikke hører på hornene, men hører på basunen.

¹⁷⁰ La oss bare stoppe, bare et øyeblikk, og gå tilbake og se på noen nå. Det er like før vi avslutter, for jeg vil ikke holde på dere her så lenge. Men la oss gå tilbake og se på noen som hørte denne lyden. La oss ta . . . Og de var sikre. Nå har jeg vist dere at alt annet er usikkert. La oss bare ta en gammel karakter, et øyeblikk.

¹⁷¹ La oss ta profeten Job. Nå, den mannen gikk gjennom en test, men han visste at Gud krevde et brennoffer. Det var det Gud krevde, og det var alt Han krevde. Og uansett hvor mange katastrofer som rammet hjemmet hans . . . Gud gjør det ikke alltid . . .

¹⁷² Når du ser at noe går galt for en kar, betyr det ikke at han blir refset av Gud. Det er ikke sikkert at han er utenfor Guds vilje. Han vet i sitt hjerte om han lytter til basunen eller ikke.

¹⁷³ Gud krevde dette brennofferet, og Job sto fast ved det. Det er alt. De sa: “Job, du er en hemmelig synder. Du gjør noe som er galt.” Men han visste bedre. Han holdt seg der, fordi han hadde hørt lyden av basunen, og han holdt seg rett der med den.

¹⁷⁴ Og, til slutt, helt ned til siste slutt, da han var . . . Djevelen hadde blitt sluppet løs mot ham, og tatt familien hans, og han tok barna hans, tok kamelene hans og tok all rikdommen hans og brøt ned hans egen helse. Han satte seg på askehaugen. Så ut som alt var borte. Men han sa likevel: “Jeg vet at min Gjenløser

lever. I de siste dager skal Han stå på jorden. Selv om likmarkene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel fra mitt kjød skue Gud.” Ikke noe usikkert ved det, vel? Ikke: “Jeg—jeg—jeg—jeg tror liksom at Han lever.” Han sa: “Jeg vet at Han lever, og Han skal stå på jorden i de siste dager. Selv om likmarkene ødelegger denne kroppen, skal jeg likevel fra mitt kjød skue Gud.” Åh, du! Det skjedde. Han var veldig sikker.

¹⁷⁵ Abraham, gikk ute på marken en dag, hørte Gud si: “Abraham, Jeg skal . . .” Han møtte Abraham før det skrevne Ord, og Han sa: “Abraham, Jeg skal gi deg en sønn med din kone, Sarah.” Og hun var sekstifem år gammel på den tiden, og Abraham var syttifem. Og de forberedte seg på det, og han skammet seg ikke over å vitne. Han visste at han skulle få sønnen.

¹⁷⁶ Og Bibelen sier: “Han tvilte ikke på Guds løfte i vantro, men var fullstendig overbevist.” Amen. Fullstendig overbevist, det betyr at han har møtt absoluttet. Amen. Slik er det. Absoluttet er slutten på veien. Det er det siste. Det er—det er alt.

Han sa: “Jeg er helt overbevist om at det Gud har lovet, er Gud i stand til å utføre.”

¹⁷⁷ Er du det, i kveld, er du fullstendig overbevist om at dette er Den Hellige Ånd? Er du fullstendig overbevist om at dette er veien? Er du fullstendig overbevist om at Han er en Helbreder? Er du fullstendig overbevist om at Han kommer igjen? Er du fullstendig overbevist om at Han er den samme i går, i dag og for evig? Amen. Fullstendig overbevist! Ja.

¹⁷⁸ La oss ta for oss en annen, Elias, som var der oppe på fjellet. Han hadde gått imot Jesabel og det sminkede ansiktet hennes, og han begynte å bli ganske lei av det. Omtrent alle kvinnene fulgte førstedemens eksempl, kanskje vannhode-hårklipp og hva de måtte ha på den tiden. Han hadde så mye kamp om dette, at det—det nesten hadde slått ham ut.

¹⁷⁹ Straks sa Gud til ham: “Gå ned dit. Du vet, det regner omtrent to eller tre dager i uken, her omkring. Men still deg foran Akab og si til ham: ‘SÅ SIER HERREN. Duggen skal ikke falle fra himmelen før jeg ber om det.’” Åh, du store!

¹⁸⁰ Han sa ikke: “Vel, Akab, kanskje, kanskje det vil skje slik.” Åh, nei. Han var fullstendig overbevist, ingenting usikkert. “Duggen vil ikke falle, regnet kommer ikke, før jeg ber om det.” Amen. Glory! Åh, hvorfor? Han hørte basunen. Det var sikkert. Han kjente sin Gud. Han visste at noe ville, da Gud talte det Ordet, ville himler og jord forgå før, det—det skjedde, det måtte skje. Han var trygt overbevist.

¹⁸¹ Så sa Han: “Elias, Jeg vil at du skal dra opp dit på det mest tørre stedet i landet, rett opp på fjellet der det ikke er noen vannkilder. Men Jeg har en der oppe til deg.”

182 Han var fullstendig overbevist. Han klatret opp på fjellet og satte seg ved bekken Krit. “Og nå, hva skal jeg gjøre her oppe?”

“Jeg har allerede befalt ravnene å gi deg mat.”

183 “Nå, hvordan skal disse ravnene . . . Vent nå litt, Herre”? Nei, nei. Basunen lød. Det er nok. “Hvordan skal det skje? Jeg vet ikke. Det bryr meg ikke. Skjøner? Det er ikke min sak å bekymre meg om det. Det er Guds sak. Han sa at Han befalte ravnene.”

184 “Vel, Herre, vil Du være så snill å forklare det for meg, og fortelle meg nøyaktig hvor disse . . . hvilken skole disse ravnene gikk på der, for å lære å snakke hebraisk? Hva slags . . . Lager de mat på gasskomfyrer, eller har de vedfyring, eller hvordan gjør de det? Og hvor vil de . . . Hva slags dyr vil de drepe? De er bare en liten fugl. Hvordan skal de drepe en okse for meg, for å gi meg et biffsmørbrød?” Ser du? Ser du? Han spurte ikke om det.

185 Gud, Guds basun, Hans Røst lød og sa: “Jeg har!” (Ikke: “Elias, muligens Jeg gjør det.”) “Jeg har gjort det.” (“Jeg vil gjøre det.”) “Jeg har allerede gjort det.” Amen.

186 Det er vår Gud, i kveld. Ikke: “Han vil gjøre det.” Han har allerede gjort det. Amen. Han har allerede gjort det. Amen. Ikke: “Han vil; Han vil kanskje; sannsynligvis vil Han.” Han har allerede gjort det. “Jeg har befalt ravnene.”

187 Han ga Sin Ånd til alle mennesker. Han ga Sine velsignelser. Han steg opp til det Høye og ga gaver til menneskene. Noen vil få tak i det. Noen vil avvise det. Det er ikke min sak hvordan det går. Det er bare at det kommer dit. Gud sa at det ville bli slik, og det er slik. Peter sa, på Pinsedagen: “Omvend dere, hver og en av dere, og la dere døpe, i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, så skal dere få gaven, Den Hellige Ånd.” Hvordan skal Den komme? Jeg vet ikke. “Løftet tilhører deres barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til Seg.” Nå, du kan ikke bortforklare det. Basunen har lydt, og jeg tror det. Jeg adlød det og fikk det. Amen. Prøv nå å argumentere meg bort fra det en gang. Amen. Åh, jeg er ikke perfekt. Nei.

188 Som den kvelden, den gamle, fargede søsteren, sa: “Eldste, kan jeg gi et vitnesbyrd?”

“Ja, frue.”

189 Hun sa: “Jeg vil si denne ene tingen.” Hun sa: “Jeg—jeg—jeg er ikke det jeg ønsker å være.” Og hun sa: “Jeg er ikke det jeg burde være. Men det er én ting jeg vet, jeg er ikke det jeg pleide å være.”

190 Så, det er slik vi føler om det nå. Jeg er ikke det jeg pleide å være, fordi jeg er frelst i kveld, ved Guds nåde, og mottok dåpen i Den Hellige Ånd, utfra befallingen. Den ble utøst der på Pinsedagen, løftet ble gitt, og jeg trodde det. Ikke noe usikkert. Jeg hørte lyden. Jeg adlød det, og jeg er sikker på at det er det det er. Ja visst. Jeg vet at det er det. Helt sikkert.

191 Simeon, en gammel vismann på rundt åtti år, hundrevis av år siden det hadde vært en profet på jorden, men gikk rundt med et godt rykte. Den Hellige Ånd talte til ham en dag, sa: "Simeon, vet du, du kommer ikke til å dø før du får se Herrens frelse." Glory!

192 Kanskje øverstepresten gned seg i skjegget noen ganger, og sa: "Simeon, du bør gre skjegget den andre veien."

Han sa: "Det spiller ingen rolle."

"Hvordan vet du at du har rett?"

"Den Hellige Ånd fortalte meg det. Jeg kommer ikke til å dø."

193 "Men, Simeon, ja, du er jo . . . Men, du er jo nær ved å dø akkurat nå."

194 "Åh, jeg bryr meg ikke om hva du sier. Men Gud sa til meg at jeg ikke ville se døden før jeg hadde sett Hans frelse. Ikke noe usikkert. Jeg vil ikke dø. Jeg kan ikke se døden før jeg ser Ham." Amen. Slik er det.

"Hvordan skal du gjøre det, Simeon?"

"Jeg, det er ikke min sak."

"Hvor er Han, Simeon?"

"Jeg vet ikke."

"Hvordan vet du at du kommer til å se Ham?"

195 "Gud sa det. Slik er det. Det er Ordet. Jeg kommer ikke til å se døden før jeg ser Ham." Åh, du!

196 "Åh, stakkars gamling. Selvfølgelig har han gått fra vettet, vet du. Så bare la ham være i fred."

197 Men han så Ham likevel. Ja, sir. Gud lager en vei for de menneskene som følger Hans Ord.

198 Jesus, da Han var her på jorden, og Han sto der ved Lasarus' grav.

199 Eller, før det, da Han var i diskusjonen med—med folket, og samtalen om hvordan Han, som ennå ikke var femti år gammel, sa at Han hadde sett Abraham. La du merke til hvor sikker Han var? Han sa: "Før Abraham var, ER JEG. ER JEG." Ikke: "Jeg var, eller Jeg vil bli." Men: "JEG ER. Jeg er sikker."

200 Så, sa Han, ved Lasarus' grav, før Han gikk ned dit, sa Han, fortalte Marta, Han sa: "Jeg er oppstandelsen, Livet." Ikke: "Jeg burde være det, eller Jeg vil bli det." Men: "JEG ER." Amen.

201 "Min bror hadde ikke vært død, om Du hadde vært her. Men selv nå, Herre, hva enn Du ber Gud om, vil Gud gi Deg."

Han sa: "Din bror skal stå opp igjen."

202 "Åh, han vil stå opp i de siste dager, i den store oppstandelsen. Han var en god gutt. Ja, jeg tror han vil oppstå."

203 Men Jesus rettet Seg opp og sa: “Men Jeg er oppstandelsen og Livet.” Ikke: “Jeg vil bli; Jeg burde være”, eller lignende. “JEG ER.” Det er ingenting der, det er ingenting nølende, vakkende over det. Ikke noe usikkert. Det var sikkert.

204 “Jeg er Oppstandelsen og Livet. Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør. Den som lever og tror på Meg, skal aldri dø.” Ikke—ikke: “Det kan hende de ikke dør. De vil kanskje ikke dø.” “De vil ikke dø. Ingenting—ingenting usikkert ved det. De vil ikke dø.”

205 “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv, og skal ikke komme til Dom, men har allerede gått over fra døden til Livet.”

206 “De skulle ikke komme til Dom”? De skal ikke komme til Dom. Amen. Han tok min dom. Har ikke noe der å gjøre. Amen. Slik er det. “Gått over fra døden til Livet.” Åh!

207 Nå, hun sa at hun trodde det. Nå, Jesus sa ikke: “Vel, du vet, siden du tror det, og du vet at Jeg er Ordet, og—og at Jeg—Jeg . . . Du vet at Jeg er Han som skulle komme. Du har bekjent det. Du tror det. Jeg skal si deg hva vi kan gjøre. La oss samle de eldste, og gå ned og se om vi kan gjøre noe med det.” Nei, nei. Han sa: “Jeg vil . . .” Ikke, “gå ned og se om Jeg kan reise ham opp.” “Jeg går for å vekke ham opp.” Amen. Ikke: “Jeg vil—Jeg vil prøve.” “Jeg vil.” Ikke noe usikkert. Det var ingen usikker lyd da Han sa: “Jeg vil. Jeg vil.”

208 Og Den samme som sa: “Jeg vil”, ga deg et løfte. Halleluja! Åh, du! Amen.

“Jeg går for å vekke ham opp.”

209 Videre sa Han: “Ødelegg dette templet, og Jeg skal se hva Jeg kan gjøre med det”? “Ødelegg dette templet, og Jeg skal reise det opp igjen på tre dager.” Ikke noe usikkert. “Nå, Jeg skal prøve. Dere kan alle stå omkring og se om Jeg kan gjøre det eller ikke”? Åh, nei. “Jeg skal reise det opp.” Ikke noe usikkert. “Jeg skal reise det opp. Dere—dere kan ødelegge det; Jeg skal reise det opp.” Åh, du!

210 Hvorfor? Han visste at Han var den Personen, i Skriften, som David snakket om. “Jeg vil ikke forlate Hans sjel i helvete, og heller ikke vil Jeg la Min Hellige se forråtnelse.” Og Han visste at Han var inkludert i det løftet fra Skriften, så derfor var Han sikker.

211 Nå, kan ikke vi være så sikre? Vi tar Ham som eksempel, for andre ting. Så lenge Guds Ord sier det, kan ikke vi være like sikre på Ordet som Han var på det?

212 “Jeg er oppstandelsen og Livet.” “Jeg skal reise det opp igjen.” Amen. Hvorfor? Han visste at Ordet talte om det, og Han var sikker på å komme frem.

213 Hvis Jeg er den personen der borte i Johannes 5,24: “Den som hører Mitt Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv, og Jeg vil reise ham opp igjen i de siste dager. Han vil ikke komme til Dom; gått over fra døden til Livet.” Det er—det er oss. Og hva er vi redde for? Hva er i veien?

214 Hvilken rolle spiller det hva slags merkelapp du har? Du kaller deg en *dette*, *det* eller *hint*. Vi er Guds barn, ved Guds nåde. Vi ble fylt med Den Hellige Ånd, ved Guds nåde. Hvilken rolle spiller det om *denne* er *det* eller *det*, om han er en presbyterianer, metodist, baptist? Hvis han er fylt med Den Hellige Ånd, har han oppstandelsens Liv i seg. Amen. Ja. Nå, på Pinsedagen . . .

215 Jesus sa til dem, i Lukas 24,49: “Se, Jeg sender et løfte.” Ikke: “Jeg gjør det kanskje. Jeg skal se hva Jeg kan gjøre med det.” “Jeg vil sende Min Fars løfte over dere. Men gå opp dit til byen Jerusalem og vent til dere blir ikledd kraft.”

216 Nå, hva om de hadde ventet, la oss si, åh, seks dager, og de sa: “Hva venter vi på? Jeg tror vi bør ta det imot ved tro. Tror ikke dere det?”

217 Hva om Jakob sa, på den—på den niende dagen, sa: “Simon, kom hit et øyeblikk. Du vet, her om dagen hadde jeg en litt merkelig følelse. Ser du? Og vet du hva jeg tror? Jeg—jeg—jeg tror rett og slett ikke at Han vil at vi skal vente her. Jeg tror vi—vi allerede har fått det. Tror ikke dere det? La oss fortsette med arbeidet vårt. La oss fortsette med tjenesten vår?” Åh, det ville aldri ha skjedd.

218 Hvorfor? De visste at profeten sa. Hør nå. Profeten sa: “Bud må være på bud, regel må være på regel, på regel; litt her og litt der.” “Hold fast på det som er godt.” “For med stammende lepper og med andre tunger vil Jeg tale til dette folket. Og dette er hvilen, sabbaten.” De visste at noe måtte skje da Det kom.

219 “Jeg vil utøse Min Ånd i den siste tid.” Joel 2,28: “Det skal skje i de siste dager, sier Gud, Jeg vil utøse Min Ånd over alt kjød, og deres sønner og døtre skal profetere. Over Mine trelles og trellekvinner vil Jeg utøse av Min Ånd i de dager. Jeg vil vise tegn på himmelen over og—og nede på jorden, og ild og røyk og damp.”

220 De visste at det ville følge en opplevelse med Den Hellige Ånds komme. De godtok ikke noen uklar lyd. Men da de kjente at noe beveget seg, og så det bibelske beviset som beveget seg med det, var de ikke usikre. Rett ut i gatene gikk de. Unnskyld meg. Åh, du! De var sikre på at det var Den Hellige Ånd.

221 Vet du hvor sikre de var? Til Peter, den lille, utdannede karen, hoppet opp på en stubbe eller en kasse, eller et sted, og sa: “Dere Judeas menn”, med brystet ut som en dverghane. Han sa: “Dere Judeas menn, dere som bor i Jerusalem! Jeg var redd for dere, for en stund siden; det er jeg ikke nå. La dette være kjent for dere, og hør på mine ord. Disse er ikke fulle, slik dere

tror. Men dette *er* Det.” “Vi *håper* dette er Det”? “Vi *tror* dette er Det”? Han sa: “Dette *er* Det som ble talt om av profeten Joel.” Halleluja! Ikke noe usikkert ved det. “Dette *er* Det som ble talt om av profeten Joel.” Åh, du!

²²² Jesus sa i Markus 16, ga Sin Menighet i oppdrag: “Gå ut i hele verden, forkynn Evangeliet.” “Disse tegn burde kanskje skje; de vil skje kanskje en gang i blant”? “De skal følge dem som tror. Disse tegn skal følge dem som tror. I Mitt Navn skal de drive ut demoner. De skal tale med nye tunger. Om de tar slanger i hendene eller drikker dødelig gift, skal det ikke skade dem. Hvis de legger hendene på de syke, skal de bli friske.” Ikke: “Kanskje.” “De skal. Disse tegn skal følge dem som tror.”

²²³ La meg oppsummere det ved å si dette, broder, søster, de neste minuttene. Jeg tror det. Jeg tror at alt annet, alt som er i strid med Det, ikke er riktig. Jeg tror at alt som er imot Det, vil falle. Jeg tror, jeg bryr meg ikke om hvor mange kommunismer, eller hvor mange av *disse* ismene og *den* ismen, og kirke-ismen og romanismen, og alt annet, amerikanisme og alt annet vil falle.

²²⁴ Men det Ordet vil stå for Evig, fordi Det er et Ord. Og før det var et Ord, må det være en tanke. Og et ord er en uttrykt tanke. Og Gud, i Evigheten, det kom inn i Hans sinn. Han uttrykte Sine tanker. Det ble et Ord, og Ordet må manifesteres.

²²⁵ Det var grunnen, siden Han talte om en Messias, måtte det komme en Messias. Han talte at det ville bli en Menighet i de siste dager, uten flekk eller lyte på den; det vil være en Menighet der. Halleluja! Han sa det. Jeg tar Hans Ord. Jeg tror det.

²²⁶ Jeg tror at Han lovet Den Hellige Ånd til enhver troende som ville tro. Jeg tror Peter, på Pinsedagen, da han forkynte den kjente talen, og ba dem alle om å omvende seg og la seg døpe, at disse tegnene ville komme, og *dette*. “Hver den som påkalte Herrens Navn, ville bli frelst.” Jeg tror det er Sannheten; stått fast på det. Jeg har sett det manifestert.

²²⁷ Jeg vet at jeg kjemper en kamp. Og jeg vet jeg prøver å ta et skritt. Før jeg tar et skritt, må jeg skjære løs hver floke, tistler, alt annet, for å få det ut av veien. Men hver gang du tar et skritt, går du fremover. Amen. Bare ta kniven og skjær det bort.

²²⁸ Mange av dere husker Paul Rader, en veldig kjær venn. Jeg var bare en guttepredikant, gutt. Jeg pleide å dra opp til Fort Wayne og høre på ham, ved Rediger Tabernacle. En stor kar! Han gikk langt bakover, dro opp buksene, løftet opp hånden og knurret som en bjørn, og jeg trodde han kom til å hoppe gjennom prekestolen. Da han . . . Og han begynte med en tekst, ja, i 1. Mosebok, og avsluttet i Åpenbaringen, fra perm til perm. Paul var litt av en mann.

²²⁹ En dag han talte, sa han: “Jeg var en tømmerhogger oppe i Oregon en gang”, der han kom fra. Sa: “En dag, vet du”, sa

han, “var jeg—jeg bare på misjonsfeltene, et eller annet sted.” Jeg glemmer nå hvor det var. Og han drev med misjonsarbeid.

²³⁰ Han trodde på Gud, trodde på Guddommelig helbredelse. Og Paul sa, akkurat her hvor verdenskirken står i dag, han sa: “Hvis jeg hadde solgt mitt nådesbudskap til de brennende pinsevevnene, i stedet for å gjøre det jeg har gjort her med dere”, sa, “og gitt meg selv mye bekymring, kommet til et punkt hvor jeg har tusen ganger titusener av dollar i gjeld. Jeg bekymret meg så mye at jeg fikk kreft, og er døende nå. Hvis jeg hadde solgt mitt nådesbudskap til de brennende pinsevevnene, ville Gud ha velsignet meg rikelig for det.” Det er sant.

²³¹ Han sa at han var der nede i—i jungelen, og han fikk svartvannsfeber eller noe. Det var fryktelig. Og han var langt ute i jungelen, og han trodde fast på Guddommelig helbredelse. Og han sa at han ble sykere og sykere. Han ba, ba. Og noen av misjonærene sa at de bare skulle finne en båt og hente en lege. Ja, det ville ta dem dager å få tak i en lege. Og han sa: “Jeg—jeg . . . Ikke gjør det. Bare la det være.” Sa: “Hvis Gud ikke helbreder meg, så reiser jeg Hjem.”

²³² Så fortalte han at kona hans ble i rommet sammen med ham. Det ble stadig mørkere og mørkere. Og sa at han ropte på sin kone og sa: “Kjære, ta tak i hånden min.” Sa: “Bare fortsett å be for meg. Det begynner å bli mørkt nå.” Sa: “Jeg—jeg tror at skyggene senker seg rundt meg.” Han sa: “Hold . . . Bare hold meg i hånden og be, mens jeg går ut.” Han forberedte seg for å møte Gud.

²³³ Han falt inn i en slags transe. Og han sa at han drømte at han var tilbake her i Oregon igjen, som en ung mann, og hogget tømmer. Og sa at sjefen for leiren sa: “Paul, gå opp her på en bestemt side av åsen, og fell et bestemt tre, bestemt størrelse.”

²³⁴ Han sa at han løp oppover åsen med sine ungdommelige ben, og så felte han ned treet og kvistet det, la ned øksen. Han fortalte hvordan den myke furua, at den skarpe, store, tveeggede øksa hans gikk så fint inn i furua. Og sa at han tok tak i den, tenkte: “Vel, jeg skal bare bære den ned åsen.”

²³⁵ God, sterk mann, sa: “Jeg pleide å trene på hvordan jeg skulle sette knærne sammen, og løfte opp med ryggen, den største delen på en mann.” Musklene hans var i ryggen og skuldrene, baksiden av bena. Sa: “Jeg løftet opp en stor tømmerstokk”, la den på skulderen sin, og gikk. Men sa: “Det var bare en vanlig tømmerstokk, men”, sa, “jeg bare. . .” [Broder Branham dunker borti mikrofonen—Red.] (Beklager.) Sa: “Jeg kunne ganske enkelt ikke rikke den tømmerstokken.” (Beklager.)

²³⁶ Han sa: “Jeg kunne ganske enkelt ikke rikke den tømmerstokken.” Han sa: “Jeg slet, og jeg slet, og jeg prøvde å løfte den opp, og jeg klarte det ganske enkelt ikke.” Han sa: “Jeg brukte opp alle kreftene mine.” Han sa: “Jeg kunne bare

ikke rikke den tømmerstokken.” Og sa: “Til slutt ble jeg så svak, at jeg bare satte meg ned mot treet og begynte å tørke av svetten. Jeg var bare helt utslitt.”

²³⁷ Og sa: “Etter en stund, hørte jeg stemmen til sjefen min.” Men sa: “Det var den skjønneste stemmen jeg noen gang har hørt.” Og sa: “Da jeg snudde meg, sa stemmen til meg: ‘Paul.’ Og jeg sa: ‘Ja, sjef, hva er det?’ Sa: ‘Hvorfor drar du i den?’” Han sa: “‘Vel, du ga meg ordre om å ta den med ned til leiren, og jeg er helt utslitt av å prøve på det. Jeg—jeg kan bare ikke gjøre det, sjef.’ Han sa: ‘Paul, ser du ikke den vannstrømmen som renner *der*?’ Sa: ‘Jo.’ Sa: ‘Den elven kommer rett ned til leiren. Hvorfor kaster du den ikke bare i vannet, hopper på den og seiler videre ned til leiren?’ Sa: ‘Jeg har aldri tenkt på det.’”

²³⁸ Så han bare rullet den over i vannet, hoppet på den og sa: “Åh, du verden!” Han begynte å sprute vann, og hoppet og skrek så høyt han kunne, mens han fór over bølgetoppene, og ned gjennom vannet, og alt, seilende på denne stokken, kom nedover og ropte: “Jeg seiler på den! Seiler på den!”

²³⁹ Han sa, før han visste ordet av det, kom han til seg selv, han var midt ute på gulvet og kona hans ropte sammen med ham. Han ropte: “Jeg seiler på den! Jeg seiler på den! Jeg seiler på den!” Brødre!

Nasjonene bryter sammen, Israel våkner opp,
Tegnene som Bibelen forutsa;
Hedningenes dager er talte, og deres plager;
“Vend tilbake, dere atspredte, til deres egne.”

²⁴⁰ Dette Budskapet fra Guds Ord er Sannheten. Leve eller dø, jeg seiler på Det. Jeg gjør ikke . . . Jeg maser ikke med Det. Jeg prøver ikke å mase om Det. Jeg bare tok imot Det, og jeg seiler på Det. La kritikerne reise seg. Jeg suser over hver krusning. Jeg kommer inn i leiren, en av disse dagene, seilende på Guds Ord. Amen. Jeg kommer helt sikkert dit.

La oss be.

²⁴¹ Hvorfor sleper du på din byrde av synd? Hvorfor vil du være i den tilstanden du er i, vet ikke hvor du står, løper fra kirke til kirke, og fra sted til sted? Hvorfor kaster du det ikke bare på korset, i kveld, og seiler på Ordet? Hvorfor tar du ikke bare Guds løfte i kveld og seiler ut av kaoset, ut til det store, åpne havet, slik? Ikke strev med Det. Ikke bekymre deg om Det. Bare tro Det, ta imot Det. Det er et Rike som ikke kan rokkes. Seil på Det.

²⁴² Hvis du er syk i kveld, ta Guds løfte: “Jeg er Herren som helbreder alle dine sykdommer.”

²⁴³ “Hvordan skal jeg bli frisk, broder Branham? Legen sier at jeg har hjerteproblemer, jeg har kreft, jeg har *dette, det*, uansett hva det er. Jeg er døv, stum. Jeg er blind.” Hva, hvilken forskjell gjør det? Bare ta imot Guds løfte og seil på det.

244 La oss ta en stor pinne og stikke den ned her, og skrive på toppen av den: "Troens bønn er blitt bedt i kveld; jeg skal seile på det. Bibelen sier: 'Troens bønn skal redde den syke, og Gud skal reise ham opp. Hvis han har gjort synd, skal det bli tilgitt ham.' Jeg seiler på det. Jeg tror det."

245 Hvis du har gjort galt, hvis du har fart vill i kveld: "Den som skjuler sin synd skal ikke lykkes. Men den som bekjenner sin synd, skal få nåde." Hvorfor ikke bekjenne det?

"Vel, hva må jeg gjøre, broder Branham?"

246 Bekjenn det, og seil på det. Gud sa det. Det vil ta deg helt bort fra din synd.

247 Er den personen her i kveld, som aldri har satt sin virkelige lit til Gud for sin sjels frelse, og du ønsker å bli husket i bønn idet vi avslutter? Vil du bare rekke opp hånden, si: "Be for meg, broder Branham. Jeg ønsker å kaste mine bekymringer." Gud velsigne deg. Gud velsigne deg. "Jeg vil kaste . . ." Gud velsigne deg, frue. "Jeg ønsker å kaste mine bekymringer." Gud velsigne deg, broder. Gud velsigne deg der bak, sir. Gud velsigne deg, unge dame. Ja vel. Det er riktig. Gud velsigne deg. "Jeg ønsker å kaste mine bekymringer på Ham og bare seile på Hans løfte nå. Jeg tror at Han lovet: 'Den som kommer til Meg, ham vil Jeg på ingen måte støte bort.'"

248 "Ikke hvordan jeg føler det: 'Jeg ble bedt for i går kveld, broder Branham; jeg føler meg ikke bedre.'" Det har ikke det minste med saken å gjøre. Jeg seiler ikke på følelsene mine. Jeg seiler på Hans Ord. Det er Hans løfte.

249 "Broder Branham, jeg har vært ved alteret, fire eller fem ganger, forsøkt å motta Den Hellige Ånd. Jeg fikk Den aldri."

250 Det betyr ikke det minste. Bare hold deg rett på tømmerstokken, den fører deg rett ned til leiren, til de Førstefødtes leir, til de helliges leir. Du vil komme dit. Bare hold deg på tømmerstokken din, og lovpris Gud av all din makt. Det er måten å gjøre det på.

251 Mens vi har våre hoder bøyd, vil du virkelig seile på den? Så, den lille tingen som kiler i hjertet ditt, vil du komme hit og stå foran alteret et øyeblikk og la oss be og legge hendene på deg? Vi vil gjerne at du kommer.

252 La oss ta det lille som ligger rundt hjertet ditt i kveld og si: "Du vet at du gjør galt. Rekk opp hånden nå." Ja vel.

253 Du trådte over på tømmerstokken, Hans løftes tømmerstokk; treet, korset som ble hugget ned. Legg armene dine rundt dette korset nå. Gå rett opp hit og si: "Nå vil jeg seile på den. Akkurat nå skal jeg tro det. Jeg vil ta imot det. Jeg tror det. Jeg ombestemmer meg ikke. Jeg kommer til å stå rett ved det Ordet, inntil det er stadfestet. Og så etter at det er stadfestet, vil

jeg strekke meg ut og gripe tak i et nytt, og begynne å seile på det.” Ser du?

254 Og ord for ord, steg for steg, vil du innta alt som Gud lovet deg. “For alt er mulig”, for den som vil seile på det. Seil på Hans løfte, for det vil garantert bringe deg til leiren. Det vil bringe deg til Guds Nærvær.

255 Vil du komme nå mens vi har våre hoder bøyd? Og ber om alle som ønsker å stå ved alteret, bare et øyeblikk for bønn.

256 “Jeg seiler på det, Herre. Herre, jeg tror. All min tvil er begravd i kilden. Herre, jeg kommer. Jeg tror det. Jeg står rett på Ordet i kveld, og jeg vil tro det av hele mitt hjerte. Jeg tar Deg på Ditt Ord.”

257 En kjær kvinne står her ved alteret, for å—for å bevise for Gud at hun mente alvor. Vil ikke du komme, som hadde bøyd hode og løftede hender og ønsket å bli husket i bønn? Vil du bare gå opp hit? Gud velsigne deg. Bare kom opp. Slik ja. Kom rett opp og stå her. Si: “Jeg vil seile på den. Gud, Du ga løftet, noe banket på hjertet mitt, og jeg kommer akkurat nå for å seile på det. Og jeg vil holde meg til det, til det bringer meg rett til leiren. Jeg kommer rett ned til leiren til Den Høyestes hellige.” Gud velsigne deg. Det er bra. Kom igjen nå, du som vil seile på det. Akkurat som du er: “Akkurat som jeg er, uten noe eget.”

258 Husk det. Du sier: “Er det et tre?” Ja. Det ble hugget ned et tre en gang, og det ble satt opp igjen på Golgata. Bare hopp på det treet i kveld, med Guds løfter, Ordet som hang på treet.

259 Jeg seiler på det. Jeg vil tro det, av hele mitt hjerte. Jeg vil i det minste komme hit og håndhilse på mine brødre.

260 Gud velsigne deg, for ditt tapre standpunkt. Jeg vil at du skal bli her, bare et øyeblikk, mens vi ber. Gud velsigne deg, min broder. Min kjære søster, Gud velsigne deg. Herren Jesus . . . ?. . . Gud velsigne deg, min broder. Gud velsigne deg, søster. “Led meg.” Lede deg over elven.

261 Husk, som en Kristi-tjener er jeg ansvarlig for forkynnelsen av Ordet. Jeg er ansvarlig for mitt vitnesbyrd. Og ville jeg stå her i kveld . . .

262 Og en mann på femtifem år, eller femtiture år gammel, blir femtifire i april, og står her og vet at selv denne siste visjonen, det kan være mine siste dager på jorden. Jeg—jeg forlater dere kanskje om noen dager. Jeg vet ikke hva det betyr. Bare hør på lydbandet og trekk din egen konklusjon. Jeg vet ikke hva det betyr. Ville jeg stå her og halvveis tro at det kan være de siste budskapene jeg noensinne forkynner, er rett her i Phoenix, og si noe som var galt, når jeg vet at mitt bestemmelsessted ligger der borte, og jeg vil bli dømt etter mine ord?

263 Mine brødre, la meg si dette til dere og mine søstre. Dere har vært i møtene. Dere kjenner til skjelnegaven og slikt. Har jeg

noen gang sagt noe til dere i Herrens Navn, uten at det skjedde? Jeg spør hvem som helst. Nei, sir. Rundt om i verden, og de tusenvis av visjoner, det har aldri skjedd. Og jeg forteller dere sannheten i kveld, Jesu Kristi Blod er mer en tilstrekkelig til å tørke bort hver eneste flekk, og det vil skje.

Det fins en Kilde fylt med Blod, (Og du står ved
Den nå.)
Som flyter fra Immanuels årer, (Det eneste
sikre som er igjen på jorden.)
Der syndere dyppet seg i strømmen,
Mister alle sine skyldige flekker.

²⁶⁴ Jeg kommer til å spørre disse forkynnerne nå, og brødre, om dere vil gå ut her blant disse menneskene. Alle som . . . Er det slik du kaller forkynnere til å be med folket? Alle forkynnere her inne, da, som ønsker, er interessert i å se sjeler frelst, kom hit og stå som en bønnegruppe, hvor vi kan knytte oss sammen, komme bort fra alt annet og atskille oss. Dette er menn og kvinner som besegler sitt bestemmelsessted, i kveld, ved Jesu Kristi Blod, tar Ham på Hans Ord, seiler rett opp i Hans Nærvær, på Hans Ord, og sier: “Her er jeg, Herre. Jeg har ikke annet å tilby enn meg selv, og ta meg.” Vil du stå sammen med dem, om du vil? Alle som vil, kom og stå. Gud velsigne dere, mine brødre. Det er kjempefint. Jeg liker å se tapre menn, som er interessert i sjeler. Jeg antar, mine brødre, det er fint. Kom rett rundt. Det er bra. Stå rundt. La oss bare nå . . .

²⁶⁵ Hvis pianisten vil komme til musikken, hvis hun vil, la oss synge denne salmen, rolig nå, forstandig, ærbødig.

²⁶⁶ Vi kommer ikke til noe mytisk. Vi kommer ikke til noe som bare er en—en—en forestilling. Men vi kommer inn i Guds Nærvær, den allmektige Jehova Gud, som lovet at: “Hvor enn to eller tre er samlet i Mitt Navn, der er Jeg midt iblant dem.” Snakk til Ham som du ville gjort med din venn, si: “Herre, jeg beklager. Jeg har syndet.” Og vi skal synge.

Det er en Kilde som er fylt med Blod,
Som flyter fra Immanuels årer,
Der syndere dyppet seg i Strømmen,
Mister alle sine skyldige flekker.

Det gledet den døende tyven da han så
Den Kilden på sin dag;
Der kan jeg, selv om jeg er elendig som han,
Vaske alle mine synder bort.

Helt siden jeg så den Strømmen ved tro
Som renner fra Dine sår,
Har gjenløsende kjærlighet vært mitt tema,
Og skal være det til jeg dør.

267 Bare vær helt liten nå. Du er ingenting. Ingen av oss er noen ting. Og bare oppriktig nå, av hele deres hjerter, bare bøye hjerter og hoder, overalt, over bygningen.

268 Vår Himmelske Far, jeg vet at Dine Ord er så sanne. De kan ikke mislykkes. De er Guds Ord. De er Gud. Og Du sa: “Den som kommer til Meg, vil jeg på ingen måte støte bort.” Og disse mennene og kvinnene, under overbevisning, vel vitende om at de ikke har rett, de har gått frem i kveld, Herre, for å bekjenne at de har feil, og vet at de har blitt drevet av en indre bevegelse som—som nødte dem til å komme til Kilden. Og her står de, med bøyde hoder og hjerter, for å drikke av Livets vann, fritt, som er blitt lovet av Gud. Ta imot dem, Far, inn i Ditt Rike. De er Dine.

269 Du sa: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først. Og alle dem som Faderen har gitt til Meg, vil komme til Meg.” Og det viser at Gud har gitt disse til Kristus, som en kjærlighetsgave. Og her står de, Herre. “Ingen kan rive dem ut av Min hånd.” Og jeg ber, Gud, at Du vil beskytte dem i kveld, mens de står her, og gir dem dåpen i Den Hellige Ånd mens de er her ved alteret.

270 Må Kristi store kraft tilfredsstille livene deres nå! De avga sin bekjennelse. De kom fram. Du sa: “Den som bekjenner Meg for menneskene, ham skal også Jeg bekjenne for Min Far og de hellige Englene.” Vi vet at det verket er gjort.

271 Nå, Herre, forsegl dem inn i løftets Rike, ved Den Hellige Ånd. Gi det, Herre. Utøs Din Ånd over dem og fyll dem med den levende Guds Ånd, så de kan være levende vitnesbyrd alle sine livs dager, for Guds Rike.

272 La nå forsamlingen reise seg. Alle i bønn nå. Vi vil be om at disse . . .

273 Nå, hver og en av dere som kom opp hit i kveld, og følte at dere hadde synd i hjertet, nå er det ingenting annet du kan gjøre, enn å tro det. Den Hellige . . . Du tar imot *Dette* ved tro. Dette er tro, som du tar imot. Jesus sa: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først. Og alle som kommer til Meg”, Han vil ta imot det. Han kan ikke gjøre noe annet, fordi Han lovet det. Ser du? Støtt deg ikke på en følelse nå. Støtt deg til Hans Ord. Skjønner? Ordet sa så.

274 “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har”, nåtid, “evig Liv, og skal ikke komme til Dom, men har gått over fra døden til Livet.” Den Hellige Ånd er en opplevelse av å bli fylt og utrustet med kraft til tjeneste. Men bekjenne og ta imot Kristus, er å ha tro og du avgir din bekjennelse, og du føler deg fri, for Gud har tilgitt deg syndene dine.

275 Og på grunnlag av Sitt Ord, sa Han: “Ingen kan komme uten at Min Far drar ham først.” Ser du? Nå, Gud dro deg først. “Og den som kommer til Meg, ham vil Jeg på ingen måte støte ut.” Ser du? Ser du? Du—du har mottatt det. Det eneste du trenger . . .

276 Han—Han døde for deg. Dine synder ble tilgitt for nitten hundre år siden. Du bare kommer nå for å ta imot det Han gjorde for deg. Ser du? Og tror du at Han døde for dine synder? Vil du ta imot Ham som din forsoning? Med andre ord, du tar imot Ham, siden Han tok dine synder.

277 Vil du være glad og takke Ham for at Han tok dine synder? Tror du at Han gjorde det? Så er det bare å løfte opp hånden, og si: “Jeg tror at Han tar min synd”, amen, “tar min synd.” Ja vel.

278 Nå, du er nå en kandidat for dåpen i Den Hellige Ånd.

279 Hvis du ikke har mottatt kristen dåp, vil en av disse mennene her sørge for det, at du får kristen dåp.

280 “Men mens Peter ennå talte disse ord, før de ble døpt; mens Peter talte disse ordene, falt Den Hellige Ånd over dem.” Hvorfor? De var alle under forventning. Nå er du under forventning. Du vil ha noe nå som vil—som vil forsegle deg inn i Guds Rike, noe som vil være virkelig for deg. Du ønsker å mo-. . . Ønsker dere ikke å motta Den Hellige Ånd, hver og en av dere? Ønsker dere ikke det? Selvfølgelig gjør dere det. Det er din bevarende kraft. Skjønner?

De var samlet på den øvre sal,
Og ba i Hans Navn, det . . .
Døpt med Den Hellige Ånd,
Og kraft til tjeneste kom.

281 Skjønner? Åh, det er det du ønsker nå. Og du kan få det, akkurat nå. Det er for deg, akkurat nå.

282 Nå, brødre, gå opp. La oss alle nå legge hendene på disse brødrene og be om at de mottar Den Hellige Ånd. Gå rett opp, brødre. Gå rett opp.

283 Nå, hele forsamlingen, løft opp hendene nå, alle sammen! . . .? . . .

284 Vår Himmelske Far, i Herren Jesu Kristi Navn, fyll ethvert hjerte her med Den Hellige Ånds dåp.

285 Ta imot Den Hellige Ånd. Ta imot Den Hellige Ånd, disse menneskene her som står og venter på at Guds Nærvær og kraft skal gjennomstrømme livene deres.

EN BASUN SOM LAGER EN UKLAR LYD NOR63-0114
(A Trumpet Gives An Uncertain Sound)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på mandag kveld, 14. januar, 1963, i Christian Assembly i Phoenix, Arizona, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org